

неможа вече да ти вѣрвамъ, иди прочее, и търси си служба на друго мѣсто.—На туй рече Ружица:» Дозволѣйте ми милостива господжо, и азъ да проговора за Текла.

Вѣстина вы имате право. Текла е голѣма погрѣшка направила. Нѣйната легкомисленость на вашето сърдце голѣмъ страхъ е причинила. Текла е съгрѣшила, алъ ся е тя и трудила да си погрѣшката поправи. Зеръ нее ли тя помагала, да ся вашъ сынъ избави?—Да, споредъ както сте и самички видѣли, тя е и животътъ си въ опасность гудила, само вашыжтъ сынъ да избави. Зеръ сега само за нейната потрешка да ся мисли, а за помощта нето споменъ да не бѣде? Зеръ можете вы неж. Която ся е при избавленіето на сына вы, като милостива и верна душа показала, безъ милости, [и съ сълзы на [очытъ да ѣж испѣдитъ]? Не, туй неможете вы милостива господжо да направите.

Господжата погледа Ружица съ удивленіе и рече: вѣстина азъ незнаѣж, на какво да ся чуда, или на твоето юначество, или на твоитѣ благородны мислы. Кой бы могълъ на таквазъ ходатанца на противъ да стане?—Текла нека неизгуби службата си, ами за туй и ты ще останешъ при мене. Азъ тебе вече непушамъ отъ мене. Тебе съвсемъ да награда не ми е възможно сега, защото съпругътъ ми нее тука; Ами ся надѣвамъ, какъ той скоро ще си доде, и тебе достойно ще награди. Между тья ти откажи службата си на тъмничара,